

комунікативних ознак є суттєвим для правоохоронців, оскільки вони працюють із укладанням документів, які регулюють правові відносини у суспільстві.

Досконале володіння мовою гарантує фахівцеві успіх у професійно-ділових стосунках. Отже, працівники правоохоронних органів повинні збагачувати свій словниковий запас, працювати над освоєнням норм літературної мови, вивчати правила мовленнєвого етикету, оскільки мовна культура є основним інструментом вираження правової культури.

Список використаних джерел

1. Про Національну поліцію : Закон України за станом на 5 верес. 2017 р. / Верховна Рада України. – Київ : Парлам. вид-во, 2017. – 17 с.

Кравчук Олександра Анатоліївна,
курсант 2 курсу Прикарпатського
факультету (м. Івано-Франківськ) НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
Прикарпатського факультету (м. Івано-
Франківськ) НАВС *Римарчук О. В.*

ПРОБЛЕМИ ІНШОМОВНИХ ТЕРМІНІВ У ЮРИСПРУДЕНЦІЇ

Юридична термінологія є невід’ємною складовою життя права на всіх етапах його розвитку. Наявність чіткої, узгодженої, однозначної термінології є запорукою як ефективності законодавства, так і коректності наукових досліджень і дискусій з широкого кола важливих правових питань. Вивченням даної проблеми займалось не мало науковців, наприклад такі як Н. В. Артикуца, Г. Кожевников, А. В. Красницька, Л. І. Чулінда, Л. А. Алексієнко, А. Піголкін, Л. О. Онуфрієнко а також інші правознавці.

Було вирішено дослідити спочатку історію виникнення української термінології та у яких першоджерелах вона містилась. Проблеми вдосконалення термінології притаманні в тій чи іншій мірі будь-якій області науки і практики. Дані процеси характерні і для юридичної сфери життєдіяльності

суспільства, оскільки глибокі соціальні зміни, що відбуваються в Україні в останні роки, зумовили стрімкі темпи правотворчої діяльності. За словами Лариси Хохрякової юридична термінологія є найдавнішим пластом термінологічної лексики української мови, яка своїми коренями сягає глибокої дописемної старовини, коли право існувало у своїй первинній формі звичаїв і традицій.

Історія термінотворення – це процес зміни одного періоду формування. Без термінів, тобто без слів точного значення, які мають чітко визначений смисл, неможливо досягти максимальної точності викладу законодавчої думки. Вони роблять законодавство більш компактним, дають змогу уникнути описів та визначень.

Наступним питанням було виявлення та вирішення проблеми іншомовних слів в юридичній лексикі. Тобто проблеми юридичної лексики полягають у тому, що юридична лексика потребує більш точного змістовного дослідження і подальшого використання законодавцями в створенні нормативно-правових актів та уникнення русизмів у подальшому. А також, кандидат юридичних наук, Н. О. Горобець вважає, що сучасні інтеграційні процеси у державі і задекларовані нею реформи не допускають роздумів та декларативних гасел. Тільки загальнодержавна система політики щодо дотримання загальних вимог термінотворчості, встановлення персональної відповідальності, розробників та осіб, що приймають нормативні акти не допустить ще більшої кризи у термінотворчому процесі та дозволить створити систему термінів чинного українського законодавства. Також, при дослідженні визначення термінології було встановлено, що існують різні типи класифікації юридичної термінології. Але будь-який поділ юридичної термінології є багато в чому умовним, оскільки на практиці дуже важко провести чітку межу між термінами і підстави їх під якісь конкретні класифікаційні підстави.

На думку Л. І. Чулінди, словниковий склад української юридичної термінології формується з різних джерел, які умовно можна поділити на 5 груп: по-перше, запозичення латинських термінів і правових понять, які стали підґрунтям для термінології різних правових систем (апеляція, алібі, документ, реформа); по-друге, використання термінів з нормативно-правових актів Київської Русі (закон, свідок, суддя, карати); по-третє, надходження термінології з розвинутих сучасних

правових систем (контрабанда, бартер, монополізм); по-четверте, існування термінології нормативно-правових актів України (Конституції, законів, кодексів), міжнародних документів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Правнича термінологія, зафіксована в Конституції України, є обов'язковою для вживання в галузевому законодавстві. Наприклад, у Конституції України вжито термін перепинити злочин (ст. 29).

Отже, після дослідження цієї теми було вирішено ряд питань стосовно проблеми юридичних термінів, а саме, запропоновано чітко та точно досліджувати терміни за допомогою більш детального вивчення запозичених слів з іноземних країн, а також уникнення русизмів у роботі професійних юристів, а також при створенні нормативних актів, чіткого тлумачення запозичених слів та забезпечення правильного використання значення цих термінів на практиці. При застосуванні спеціально-юридичних термінів відбувається усвідомлення і врахування регулятивно-правового значення спеціальних правових понять, категорій, визначень, конструкцій та інших юридичних засобів, використаних у тексті нормативно-правового акта.

Кульчицький-Ручка Ростислав Романович,
курсант 2 курсу Прикарпатського факультету
(м. Івано-Франківськ) НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри соціально-гуманітарних дисциплін Прикарпатського факультету (м. Івано-Франківськ) НАВС
Гуляк Т. М.

ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ

У кожного народу, котрий створив національну державу, виникає потреба в каральному органі, який повинен стежити за дотриманням закону, а також карати його порушників. У нашій країні спочатку каральним органом була міліція, яка після вдалої реформи 2014 року з карального перетворилася на правоохоронний орган. Спираючись на досвід зарубіжних країн, Україна поставила цілком нові завдання перед своїми охоронцями.